

Jonge koekoek in het nest van een leeuwerik.

Al mag het geen zeldzaamheid heeten, een jongen koekoek te vinden, toch is zulk een vondst merkwaardig genoeg, om er een paar gevoelige platen aan te wagen. Ik zelf, die in mijn jeugd altijd langs dijken en wegen zwierf, zeer veel en allerlei eieren en vogels gevonden heb, ik ben de kwart-eeuw al een jaar of wat gepasseerd, maar nog nooit heb ik een jongen koekoek gevonden. Wel zag ik er eens een, jaren geleden. Een mijner schoolmakers had dien uit het nest en mee naar huis genomen. Toen was hij gauw dood.

Eenige maanden geleden dan vroeg me een arbeider, die wist dat ik op dit gebied zoo wat liefhebberde, of ik ook een jongen koekoek wou hebben. Ik bedankte echter, zeggende: dat die vogels niet te kweken en nuttig genoeg zijn, om hun 't leven te laten behouden. Ik wilde hem echter gaarne kicken. De man bracht me dus bij het nest van een leeuwerik in den kant van een greppel en daar zat sinjeur dan heel breedvoerig in.

Van een nest was eigenlijk geen sprake meer; het was heelemaal uit zijn verband gewoeld. Van jonge leeuwerikjes of eitjes, die er toch in geweest moesten zijn, was geen spoor te zien. De jonge vogel was ongeveer zoo groot als een volwassen musch, doch meer ineengedrongen, minder slank, ook al omdat het gevederde zoo breed uit stond. De hoofdkleur was grijs, borst en buik waren afwisselend grijs en wit gestreept. Verder — zooals de foto doet zien — had hij een fijnen, witten rand aan den staart en hier en daar nog eenige witte boogjes en plekjes. Met het kanthoosnijden was hij gevonden. Toen we dicht bij hem kwamen en nog maar de hand naar hem uitstaken, hadden we al gelegenheid het donkerrood van mond en keel goed op te nemen. Want het kleine ding was zeer vechtlustig. Kwam ik met mijn vinger wat al te dicht bij hem, dan ging de snavel wagenwijd open, de kop achterover en met een krachtigen stoot viel hij op den vingertop aan. Ik liet hem er naar hartelust in pikken, want pijn deed het niet. Daarvoor was de snavel nog te week. Dat zou mijn jonge katuil 'm anders geleverd hebben.

Daar het avond was, ongeveer half 8, kon er van kicken niets komen. 't Was dicht bij een voetpad en er speelden kinderen in de buurt, zoodat ik wel vreesde, dat mijn koekoek den volgende morgen verdwenen zou zijn. Ik moest dat maar aan het noodlot overlaten. Toen ik den volgende morgen er met de camera op uit ging zat hij er zoowaar nog. De volle zon scheen op den greppelkant, zoodat het dier al heelemaal van den dauw opgedroogd was en alle veertjes op zijn voordeelst uitkwamen. Ik stelde mijn toestel op en verwijderde de hinderlijke strootjes en sprietjes; dit laatste onder voortdurende stooten van sinjeurs snavel. Hij was dan ook bijzonder kwaad. Dit hoorde ik later ongevraagd bevestigen door alle kennissen die wel eens een jongen koekoek gevonden hadden. »Jongen, dat goed is zoo kwaad», luidde het steeds. Ik behoefde hem echter niet lang te plagen en zette me op den anderen greppelkant neer, het touwtje, om het schuifje voor de lens open te trekken, in de hand, geduldig wachtende of het

mijnheer ook behagen wou een tiental tellen stil te zitten. Ik had de lens op de allerkleinste opening gesteld (F 64) om een scherp beeld te krijgen. De afstand tot het dier was $\pm \frac{1}{2}$ M. 't Duurde nogal een poosje eer hij tot rust kwam. Hij zat nog maar steeds met wijdgeopenden snavel in den blinde te stooten. Eindelijk werd hij rustiger; hij bleef al eens even in dezelfde houding die hij telkens wéér aannam en toen hij een paar keeren tamelijk lang doodstil gezeten had, trok ik de schuif op goed geluk open, belichtte enkele tellen en trok dicht, zonder dat het beest zich bewogen had. Daarna nam ik op dezelfde wijze nog een opname met hetzelfde gunstige resultaat. Onder al die bedrijven zaten de pleegouders, de leeuwerikjes, luid te tjiipen in het belendende erwtenveld. Wonderlijk toch, als men bedenkt, dat die bullebak toch zonder twijfel den dood berokkende aan hun eigen kroost. Toen ik mijn twee opnamen had, ging ik vol moed naar huis. Met de uiterste zorg bewerkte ik de plaatjes en verkreeg twee m.i. goede clichés. Ik vond de vondst merkwaardig en de foto mooi genoeg om ze den lezers van dit blad aan te bieden. Den dag nadat ik hem gekiekt had zat de koekoek nog in het nest, doch een jongen, die den dag daarop het kanthooi moest wenden, nam hem mee naar huis. Twee dagen later was hij (de koekoek) dood. Ik heb er nog werk van gemaakt hem te laten opzetten, maar de veertjes vielen uit. Het mislukte totaal.

Later zag ik nog een jongen koekoek, die al best kon vliegen, in den kastanjeboom voor de school neerstrijken.

Een klein zangvogeltje bracht hem daarzoowaar nog voedsel.

J. VIJVERBERG.

Noordgouwe.

Een ijverige kanarie.

Bij dezen laat ik U eenige bijzonderheden van onze kanarifamilie weten, welke, dunkt me, wel vermelding waard zijn.

De pop heeft dezen zomer viermaal gebroed, en daaruit acht jongen groot gebracht. Half November heeft zij weer 3 eieren gelegd, waarvan twee zijn uitgekomen. Ze schijnt echter niet van ophouden te weten, want op 'toogenblik (half December) zit zij op zes eitjes.

De broedkooi hangt in de huiskamer, vrij laag, (ter hoogte van den schoorsteenmantel) en geen van de vele voorzorgen, die gewoonlijk in verschillende boekjes worden aanbevolen, wordt door ons in acht genomen. Geen gordijntje voor de kooi, vrij komen wij allen staan kijken naar eitjes of jongen; de moeder blijft rustig zitten. Op de kooi staan eenige vaasjes en pulletjes, die iederen morgen, zonder omslag, worden afgenomen, afgestoft en weer neergezet. Op den houten lijst, waarin het nestje hangt, staan eenige kleine kopjes van een poppenserviesje, gevuld met ei, krachtvoer, enz. 's Morgens bij 't vullen dezer kopjes tilt de verzorgster eenvoudig het nestje met eitjes en vogel en al, even omhoog, en verwijdt dan met haar vinger, en blazende de ledige doppen en bastjes van de houten lijst, zonder dat de vogel eenigen vrees toont.

Deze makheid komt zeker wel voor een groot deel hier uit voort, dat de vogel ook vóór haar »huwelijksleven« reeds zoo tam was. Iedere dag werd zij eenige uren vrijgelaten in de kamer. Zij vloog dan vroolijk rond en beschreef verscheidene kringen boven in de kamer, wel 10, soms 20, eens zelfs 24 keer achtereen; ging dan weer eens rusten en hipte over de tafel, sleepte met draadjes garen of wol, die moeder bij 't stoppen of mazen op zij legde. En had zij genoeg genoten, dan ging zij van zelf de kooi weer in.

Zou het de vogel niet kunnen schaden, dat zij zooveel broedt, we zouden haar niet graag willen missen. Misschien wilt U deze regelen opnemen in *De Levende Natuur*, dan kunnen andere vogelliefhebbers het ook lezen. U bij voorbaat dankend voor de plaatsruimte, noem ik mij met de meeste

achting.

EMY BREIJER.

De jonge koekoek.